

Manifest del Correllengua 2009

Víctor Alexandre

Potser us sembli un contrasentit, però no ho és. No és cap contrasentit que la màxima aspiració del Correllengua sigui poder desaparèixer algun dia. No és cap contrasentit perquè, quan això s'esdevingui, voldrà dir que la llengua catalana ha recuperat la normalitat i que, per tant, ja no calen celebracions com aquesta per prendre consciència de la perillosa situació en què es troba. Franco va morir l'any 1975, però hi ha àmbits en què la llengua catalana pateix exactament la mateixa marginació que quan era viu. I aquesta marginació, en bona part, és culpa nostra, perquè, tot i que no disposem de les estructures polítiques i jurídiques per fer que la llengua catalana gaudeixi en el seu territori del mateix estatus que l'espanyol a Espanya o que el francès a França, hi ha molts àmbits que depenen exclusivament de nosaltres i que, això no obstant, hem abandonat.

Un d'aquests àmbits és el de l'ús de la llengua. Una llengua que s'usa poc acaba no tenint raó de ser i allò que no té raó de ser desapareix. No tenim cap dret a acusar els nouvinguts de no parlar català si nosaltres som els primers que els parlem en una altra llengua. Quin interès poden tenir-hi si amb el nostre comportament els estem dient que no cal que l'aprenquin? Hem de comprendre que el gran motor de la humanitat és la necessitat. No hi ha evolució sense necessitat. I la llengua catalana, per molts segles d'història que tingui al darrere, només sobreviurà si és útil i necessària per viure als Països Catalans.

Hi ha, tanmateix, un altre factor de risc, i és el de la degradació de la llengua. La llengua catalana, cada cop més, s'està convertint en un patuès, en un dialecte de l'espanyol. I això –cal denunciar-ho- s'està fent en connivència amb els llibres d'estil de molts mitjans de comunicació catalans que, amb l'excusa "d'arribar a tothom", no sols naturalitzen els castellanismes, sinó que també arraconen sistemàticament les paraules i les expressions catalanes més genuïnes i utilitzen les que presenten menys diferències morfològiques i fonètiques amb l'espanyol. És a dir, que l'arquitectura de la llengua és cada cop més pobre, la sintaxi fa pena i creix per moments la ignorància dels referents culturals propis. Això fa que la major part dels catalans utilitzin dites populars i frases fetes espanyoles en lloc de les pròpies i que la llengua catalana s'estigui transformant en un dialecte anomenat catanyol.

El Correllengua ens ajuda a prendre consciència d'aquesta transformació i ens adverteix que el futur de la llengua és indestruïble del futur del país. Si perdem la llengua, perdem el país. Assumim, per tant, la nostra responsabilitat i treballem, cadascú des del seu àmbit, per petit que sigui, per tal que la llengua i el país assoleixin l'únic estatus polític que els pot retornar la normalitat. Treballem, en definitiva, per normalitzar políticament el nostre poble, perquè normalitzant-lo normalitzarem també la nostra llengua i la nostra vida.

Endavant amb el Correllengua!

Visca la llengua i la cultura catalanes!

Visca els Països Catalans lliures!